

ורד ריבקיין

שלושה שירים

אם הבדידות

אם הבדידות באמת חשובה,
לא די בסגירת הדלת.
היינו נועלים, ממיתים את הטרדה,
מקשיחים לב וגוף, לא מתוך תקווה,
היינו מאחדים פה וכונה,
והולכים,
בלי להשתוקק למרהרים אחרינו.

הסוף, הוא מזיע בדרך אל השטני;
לפעמים הוא צל ולפעמים
הדבר האמתי.

עלבוני

עלבוני הרוחני מלקים בי שבועים מלקות
ועוד אחת.
אלו יכלתי לחזור לאין-מקומי, לאין-בכיי,
לשעות שם יותר ממה שיש, היה בחינת משאלה.

אלו יכלתי להיות משאלתו של כל כיס באשר
הוא פנימו של ההלך התם.

אלא שהגורל הוא החלום הפתור מכל;

אֵלָא שְׁאֲנִי הַתְּנַסִּיתִי בְּגִאָוָה, וְלָשׁוּב מִמְּנָה
הָיָה כְּתִבוּסַת הַצָּרְצָר בְּחֶרֶף.
לֹא עָמַלְתִּי, רַק פָּלַלְתִּי
שׁוּב אֵלַי כְּחִי
שׁוּב אֵלַי יִפְיִי.

היו לה שתי צמות

הָיוּ לָהּ שְׁתֵּי צְמוֹת;
כְּמָה כְּעוֹרָה הִיְתָה.

כְּעוֹרָה הִיְתָה בְּלִבִּי
שְׁאֲמַד יִפִּי כְּשֵׁם שְׁאוּמְדִים
עֵלְבוֹן אוֹ תְּשׁוּקָה --
חֶסֶר אוֹנִים הִצִּילְנִי מִקְּנָאָה.

לְכַתֵּב לֹא רָצִיתִי,
אֶךְ דְּרָכֵי חֲזוֹרָה הִבִּיתָה
הִיְתָה רִיקָה מֵהַתְּרַגְּשׁוֹת.
לְכַתֵּב כָּבֵר לֹא יִדְעֵתִי;
הִיִּיתִי אֲנוּשִׁית לְרַגְעַע.

הָיָה לִי גוֹף אֲמִתִּי, נֶחְפְּרוּ בּוֹ
גְמוֹת שְׁבָלְעוּ בְּכַחַן אֶת הַסֶּתֶם.

הִלְכָתִי וְהִלְכָתִי
וְהִלְכָתִי, הָאוֹר נִדְלַק בְּכַבִּישִׁים
וְאֶת צְמוֹתֶיהָ פָּרַם וּפָרַם.